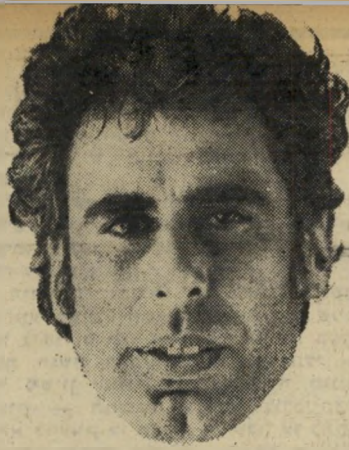

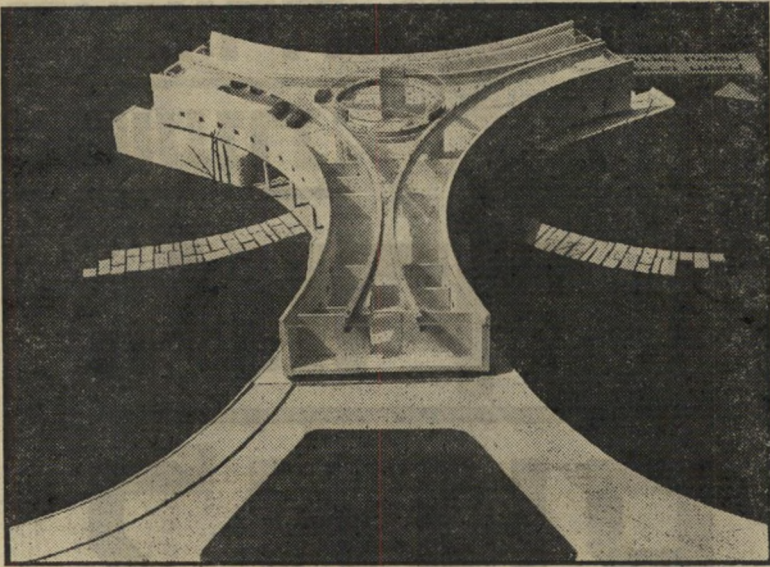
אדריכל ישראל, וכיום האחראי על

אדריכל גודוביץ'

עצמו מתפקידו החיוני ביותר: להכשיר את בוגריו להתמודדות מעשית עם ה- מציאות שלנו? מדוע ייצא אדריכל מה- טכניון עם פרויקט חלומי — ועם אפס ידיעות כיצד לממש אותו? גודוביץ' (38), בעצמו בוגר הטכניון, עובד כיום במשרד השיכון כמנהל האגף לבנייה הכפרית במדינה. "לדעתי, כל הכרויותי של השר שרף על בנייה-מחוששת — הן בכיוון המ-

הטכניון - מועל בתפקידו!

חדרי-אוכל בכרם-שזום (מבוצע) ההצלחה — ההוכחה הטובה ביותר

שבה הנכון, קובע הוא. "אני מתנגד לכל האדריכלים הצעירים הרואים בתי- עוש וסטנדרטיזציה, אסון ליצירה של האדריכל, אם לא היו רואים את התייעוש כפגע, אלא כאתגר — היו מגיעים רחוק."

כיצד להתמודד עם סטנדרטיזציה, עם קשיים כלכליים — ובכל זאת לשמור על מעוף — הוכיח גודוביץ' בתוכניתו האחרונה: איצטדיון בצומת צמח, ש- יהיה מהאיצטדיונים המקוריים בעולם.

שניים את הטכניון, עסק גודוביץ' שניים במחקר, מממן על-ידי מילגה של הוועד-הפועל, בנושא מיכנים קלים מאלומיניום, פיתח מיכנה משושה, דמוי טרפז המתקפל ונפתח, ואז, וזה במפי- תיע במילגה לגסוע ליפאן. "הגעתי ל- קנזו טאגה, גדול האדריכלים ביפאן — ישר לעבודה על האולימפיאדה ב- טוקיו", הוא מספר.

לא היתה זו הציונות שמשכה אותו בחורה הביתה, כי אם משהו יותר מזה: "עם כל הכסף וההצלחה, החלטתי יום אחד שמספיק לי. הסתכלתי מסביב, ו- ראיתי שכל הזרים שבטוקיו כולם טקנד בטט, ולי לא איכפת שיגידו עלי שאני זיפת מושלם — אבל שנה יהיה בתל- אביב. עם הקאמרי המחורבן והבימה העלוכה — אבל שיהיה עם הקאמרי

את הישראלי הממוצע, מעניינת הארכיטקטורה כקליפת השום. כל זמן שיש לו שטח כרום סגוני מקיר- אליקיר, טאטאים אנגליים, כורסה דנית וספה ספרדית — הוא מוכן לגור בבית מכוער, לא נוח, חסר פרטיות, קר בחור- רף ותם בקיץ. בתנאי, כמובן, שהבית יהיה בסביבה טובה, עם הרבה כיווני אוויר, ויעלה ביוקר.

אחד הישראלים המעטים שכן איכפת להם ביתו המכוער של הישראלי, הוא האדריכל ישראל גודוביץ'. ולא רק ש- איכפת לו, ולא רק שהוא מסוגל להציע גם פתרונות — אלא שהוא גם אינו נרתע מלהצביע על האשם: בית-היוצר לאנשי המקצוע בארץ: "תלמידי הפי- קולטה לארכיטקטורה בטכניון יוצאים משערי המוסד לתוך עולם זר להם," הוא קובע.

"די להתבונן מסביב כדי להבין ש- לבנות שיכונים לעולים בירושלים ה- הררית, מרכז תיאטרון לתל-אביביות עטויות מינק, או התיישבות חלוצית חדשה אישם בערבה — משמע להתמודד עם בעיות שונות, אנשים ו- שטחים שונים בתכלית. מה היה קורה לנו אם בית-ספר לפיקוד ומטה של צה"ל היה מלמד את קציניו את תול- דות מלחמות הבורים במקום על מערכת סיני? אבסורד? ודאי. או מדוע, אם כן, מסתתר הטכניון מאחורי האיצטלה של מוסד אקדמאי — ומשחרר את

(המשך מעמוד 25)
"טוב, נלך לבכחוט", אמר. כשמצאנו ש- בכחוט סגור. אמרתי: "טוב, אני חולכת הביתה." אז הוא הסכים ללכת למנדוס. נכנסנו למנדוס. לא היו חרבה אני שים. "יבש כאן", הוא אמר. עניתי לו: "באמת יבש. בוא נשב באלסקה." יצאנו את מנדוס. באותו רגע צפרו חברי רים במכונית ליהלי, וקראו לו לבוא לרגע. הוא הלך אליהם, והם ביקשו מיהלי ל- הצטרף אליהם.

צטרפנו אליהם. באוסו יהלי התחיל לחבק אותי. הודיתי לו את הידיים. והוא ואחד החברים, יהודה, החליפו חוויות על ליל אמש.

הוחלט שניסע לדירתו של יהודה, ו- שיהלי ואני נחכה שם בדירה עד שהחברים יביאו בחורות, ויצטרפו אלינו לשמוע תק- ליטים.

החברים היו יהודה ועוד שניים שאיני מכירה. לא רציתי לרדת מהמכונית, כי בכל זאת היו לי חששות. אבל יהלי הוזכר את העובדה שהוא סטודנט, כדי להוכיח שהוא בסדר. הוא אמר לי שאין לי מה לפחד.

בסופו של דבר ירדנו מהמכונית, ויהודה הכניס אותנו לדירה. יהלי ואני נשארו שם. והאחרים נסעו להביא בנות.

זאת היתה דירת מרתף, שיוורדים אליה במדרגות. חדר מאד קטן. קצת הופתעתי. מפני שחשבתי שנלך לדירה של החורים של יהודה, ולא לדירה קטנה כזאת.

יהודה אמר שהוא יחכה עד שהשכנים יסתלקו. הוא הסביר שהוא לא רוצה שה- חורים שלו ידעו שהוא מביא חברים לדירה ועושה מסיבה. הוא פתח את הדלת. והלך.

היה אור בחדר. יהודה הדליק את ה- אור כשנכנסנו. במהלך כל המקרה היה אור.

ראיתי שם מיטה ושרפרף נמוך. שאלתי את יהלי: "איפה התקליטים?" תיכף הם באים. עם התקליטים, הוא ענה לי. היה זה או שהוא התחיל איתי.

פרועת שיער, עם חוייה פתוחה, ברחתי לכביש. החדר של יהודה היה ברחוב רב צעיר 17. נתקלתי בכמה בחור- רים על אופנועים. יהלי יצא אחרי. הפנים שלי היו אדומות. אמרתי לשני בחורים שהוא ניסה לאנוס אותי. הוא עמד ליד, והצבעתי עליו.

אחד הבחורים דרש את תעודת-הזהות שלו. יהלי סירב לתת. הבחור אמר שאם לא יתן, הוא יאלץ להשתמש בכוח. יהלי הכחיש הכל בפני הבחור: "הנה אני לבוש כולי, הכל בסדר", הוא אמר ובאמת. הוא היה לבוש במשך כל המקרה. רק אותי הוא ניסה להפשיט.

אחד הבחורים אמר לי שהוא מצטער, אבל הוא חשב בהתחלה שזה איזה סרסיר שמכה איזה זונה. יכול להיות שהוא סתם פחד לגשת.

אחד הבחורים לקח אותי למשטרה על הווספה שלו. היו שני בחורים על יוספה אחת, והשני תפס את יהלי.

כשהגענו למשטרה יהלי היה כבר שם עם הבחור השני. אחרי שמסרתי את הו- דעתי, יהלי נטפל אלי. בנוכחות השוטרים. הוא אמר לי: "הנה אני בידים שלך. תעשי לי טובה, תותרי לי. עשה לך ארוחה חגיגית, ונעשה סולחה. אני עומד להיות עורכי-דין, ואת תקלקלי לי את כל החיים."

השבתי לו שאני לא מוכנה: "אינני מעוניינת בכלל שיהיו עורכי-דין כמוך במדינה", אמרתי לו. "היית צריך לפני כן לחשוב על מה שעשית." הוא המשיך לעבוד עלי. אמר לי שהוא ידע שהוא אשם, אבל הוא לא יכול להור- דות כך בפני השוטרים, מפני שהוא צריך גיבוי. הוא הציע לי פיצוי כספי. סירבתי. כל זה היה בתחנת המשטרה ליד השוטרים וליד התוקר.

התוקר שלח אותי למרפאת שטראוס של קופת-חולים, כדי להראות את הסימ- נים של המכות ושל התניקות בגרון. אבל שם ביקשו ממני 15 לירות, ולא היה לי. אולם השוטרים והתוקר ראו את הסימנים שעלי ורשמו את הכל.

"רק את הסימנים שנשארו לי בגשמה הם לא יכלו לראות."

(המשך מעמוד 17)
התסנוקים של הרדיו והטלוויזיה. אנשי המימסד יצאו מגידם כדי לעזור לו ול- רומם אותו. אולם הית משחו משפיד כמצב זה.

כי האיש שמלכי המימסד רצו ביקרו, לא היה האדם שהצליח, אלא האדם ש- נכשל. ובגלל כשלוננו היה חביב עליהם. סנה החזיר בתשובה, סנה המקלל את הקומוניזם, סנה המעלה קורבן על מיובח הציונות, סנה המתכחש לכל אשר אמר במשך 15 השנים העיקריות של חייו — הוא היה האיש שאותו חיבבו.

כי כשבחם את סנה, החניפו ראשי המימסד קודם כל לעצמם. הם שמעו את סנה, ואמרו: ראו, הוא חוזר בתשובה, הוא מודה שאנחנו צדקנו.

וככל ששיבחוהו, הגדיל סנה והפריו ו- הגזים ללא שיעור, והפך את החזרה בתשוב- בה לאידיאולוגיה.

אבל אי אפשר לבנות מיפעל מדיני על חזרה בתשובה. החזר בתשובה אומר ל-

סנה כמנהיג מפ"ם (1951) • לא נותרו כמוהו

מעשה: "אני טעיתי. הם צדקו." ולמרות שסנה לא אמר זאת מעולם בפירוש, הבין זאת הציבור.

הוא היה מוכן לסלוח לסנה, לחבק את סנה, לשבח את מעדיו תיו של סנה — אך לא לספור כידיו קורטוב שז כוח מדיני.

לרשימה הארוכה של "לולא", בוודאי נוסף עתה "לולא" גוסף — "לולא נפטר בלא עת, היה הופך לראש-הממשלה." גם "לולא" זה, כמו כל קודמיו, אינו נכון. מפני ששום גורם חי- צוני לא הכשיר את סנה. כישלוננו כא מתוכו.

יש מיוחד במינו היה, ובעל פגמים מיוחדים במינם. אין שני כמוהו, והכמה תהיה ענייה עוד יותר בעדיו. תמיד היה זה תענוג להקשיב לגאומיו, ועוד יותר לזוה עימו ליד שולחן. כמה כאלה נותרו בחיים הציבוריים בישראל?

• לידו: אהרון ציזלינג.